

Nadrágszj

-részlet-

- Na. Igyá'!
- Én nem. Én nem. Ha apám megtudja, szíjjal fog megverni.
- Honnan tudná? Én tőlem nem, az biztos. Ha te sem mondd el, nem lesz semmi. Na, igyá' má'! Úgy csiná'sz, mintha sose ittá' vón' még.
- Nem is. Én még soha.
- Na, akkor anná' inkább. Legjobb, ha miseborral kezdi az ember. Az szent dolog. Az istenke megbocsát. – Röhögött, és a kezembe nyomta az üveget.

És én beleittam. Fanyar volt, cudarul fanyar, nem is értettem mi a jó fenét lehet ebben szeretni. De amíg visszaadtam Pityesznek, hogy azután újra megkapjam, már éreztem is a bizsergést az arcomban. A kedvem is jobb lett, az aggodalmam pedig úgy foszlott szerteszét, mintha sohasem lett volna. És ez így ment, míg ki nem ürült az üveg, és azon üres állapotában a helyére nem került az asztalra.

Ekkor ért vissza Mihály atya. Először nem vett észre semmit, mert Pityeszen nem látszott az ital, szokva volt, én pedig az ajtófélfától kértem segítséget, mert lábaimnak nem akaródzott megtartani a súlyomat. Forgott körülöttem az egész paplak. Mihály atya éppen elbocsátott minket, de amikor kifordultam az ajtón, utánam szólt. Kérdezett még valamit. Igazából fogalmam sincs, mi hangzott el, csak arra emlékszem, hogy miután meglátta elmosódott, vigyorgó ábrázatomat és az üres üveget az asztalon, éktelen haragra gerjedt. Ordított velem, végül olyan hatalmas frászt kaptam tőle, hogy még a bortól zsibbadt arcom is belesajgott.

A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként, további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.